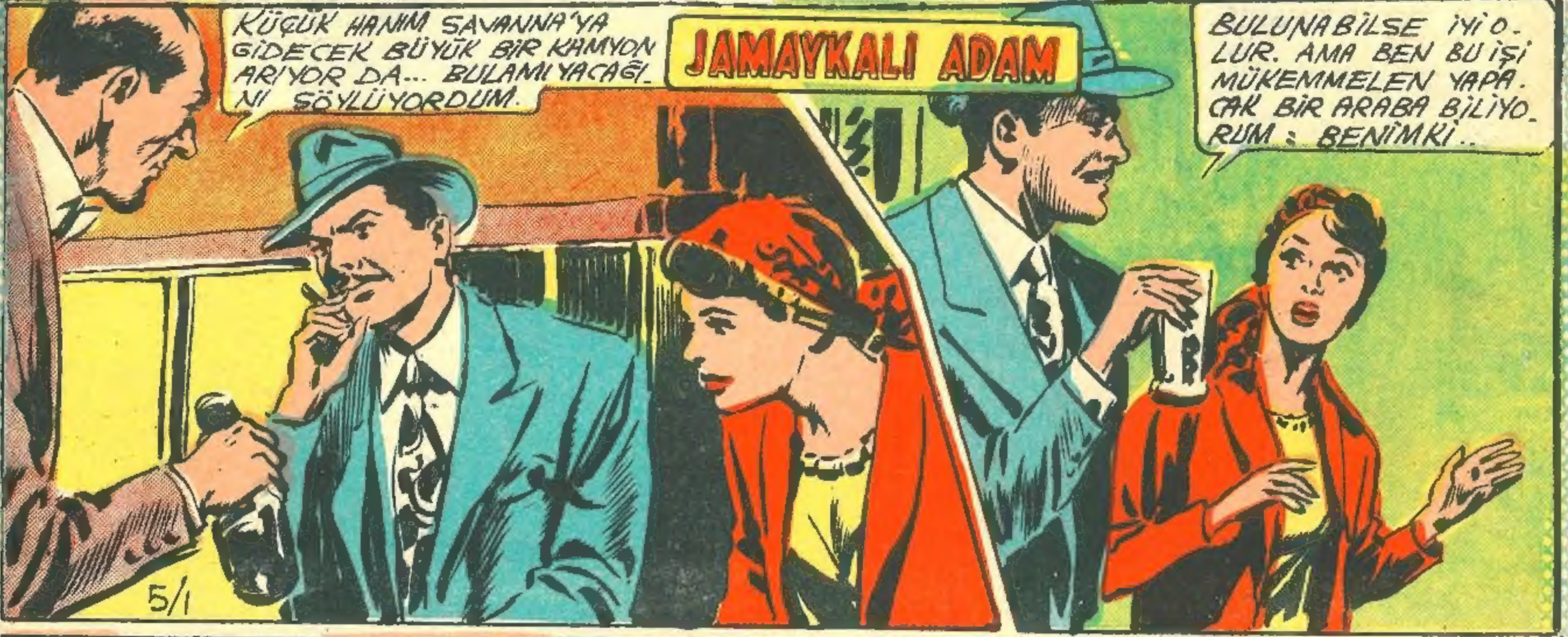


BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 174 - 25 Kuruş

12 - Eylül - Çarşamba - 1951



A black and white illustration of a man in a fedora and a woman in a car. The man is leaning into the car, looking at the woman, who is smiling and looking up at him. The car's steering wheel and dashboard are visible.

BİR SEYAHAT
MERAKLISI..
KÜÇÜKTENBERİ
SEYAHAT ETME
Yİ KURARDIM.
NİHAYET BİRİHTİ
YAR DELİ KARININ
YANINDA İŞ BUL
DUM, ARZUMA
NAIL OLDUM.

SENİN KOCAKARI NE İŞ YAPAR?
ANTİKACILIK.. MEMLEKETLERİ DOLAŞIR.. ANTIKA ALIR SATAR..

NEYE DURDUN JAK?

VICKİ BANA DOĞRU-YU SÖYLE.. SİZE GÖNDERİLEN NEDİR ALLAH'İSKİNA..

GÖR

MAHARET

Yazan: François Richard

Çeviren: S. Bilbaşar

Anlatacağım maceranın cereyan ettiği devirlerde Jacques Marchand ve ben yirmi bir yaşında bulunuyorduk. Bir akşam bana:

— Bir kız tanıdım, demişti, öyle zannediyorum ki bundan sonra bütün hayatım değişecek.

Ben de sormuştum:

— Nerede tanıdın?
— Kütüphanede
— Güzel bir şey mi?
— Hem de nasıl!
— Adı ne?
— Genevieve.

Genevieve'in güzel bir kız olduğunu ben de az zamanda teslim ettim. Hem de ona âşık olmak suretiyle... Bunu Jacques'den sakladım; zaten saklamama da imkân yoktu ya.

Kıza gelince, o kararsızdı; benim gibi iki yakışıklı delikanlı arasından hangisini tercih edeceğine bir türlü karar veremiyordu. Bu işle hiçbir zaman karar veremeyeceğini anladığı gün bize bir teklif yaptı. Bir ay sonra doğum gününü kutlayacaktı. Bu münasebetle ona en güzel hediye kim verirse onunla evlenecekti. Güzel dedim ama, hediyeğin güzel olmasının ziyade, onun hoşuna gidecek vasıfları haiz olması şayanı tercih tabii.

Hemen o akşam bir plân çizdim ve ertesi sabahdan itibaren plânımı atbika başladım... Maksadım Genevieve'in en çok nelerden hoşlandığını öğrenmekti. Mantığıma nazaran bunu ancak Genevieve'e çok yakın olan bir kimse bilirdi. Halihazırda ona en yakın kimse hizmetçisi olduğuna göre derhal hizmetçi kızla münasebet tesis etmelerini aramağa başladım.

Bu iş zor olmadı. Genevieve'in işlerine bakan kızın adı Nicoydi ve kendisi pek sevimli biriydi. Ondan muhtelif randevular aldım, muhtelif yerlere gittik ve bu süreçler esnasında, onu eğlendir-vazifemin arasına, Genevieve'e zevklerini öğrenmeme yarayan mahirane sualler serpiştirdim. Suallerime aldığım cevaplardan

çıkardığım netice Genevieve'in güllere ve çikolataya bayıldığıydı. Şu halde ben doğum günü için ona bir buket gül götürmeliydim; ama çikolatadan güller... Bir pastacıyla anlaştım ve siparişi verdim.

Doğum günü Genevieve her ikimizi de aynı saatte davet etti. Eve, gül buketi kolumda olduğu halde gittim. Jacques daha evvel gelmiş

olduğu için salonda beni bekliyordu. Kendisine:

— Senin hediye nerede? diye sordum. Artık mesele sonuna erdiğine göre sır gibi saklamakta mâna yok.

— Tabii yok, diye cevap verdi. Ama senin hediye getirmen de aynı derecede lüzumsuzdu. Zira Ge-

«Bana en güzel hediye kim verirse onunla evleneceğim.»

nevieve, getireceği hediye ne olursa olsun, hizmetçisiyle gezen bir erkeği koca olarak intihap edemeyeceğini söyledi.

Şaşkın-şaşkın yüzüne bakarken Jacques ilâve etti:

— Benim hediye mi görmek istiyordun... işte bu!

Ve cebinden bir muhafaza çıkardı. İçinde iki tane yüzük pırıldıyordu.

İNCİ

Yazan:
Jake Loring
Çeviren:
Nihal Yeğinobalı



«Sen bizi ne sandın» ahbap; kaçakçı mı?»

Başına gelenleri sormayın. Hem de sırf Slash'ın aptallığından oldu.

Efendim ortağım Slash Higgins'le epey para yapmıştık. Hangi işte diy mi soruyorsunuz. Orası artık sizi alâkadar etmez. Mesele şu ki epey paramız olmuştu. Tatil yapmağa karar verdik. Ama öyle sizin bildiğiniz tatillerden değil ha! Niyetimiz Paris'e gitmekti. Hem de öyle hükümetin çıkarmamıza müsaade ettiği birkaç kuruşla da değil... Bu işlerde tecrübemiz pek çoktur!

Paris'te eğlenirken bir taraftan da işimizi ihmal etmiyorduk. Bir inci ele geçirdik. Mecazi konuşuyorum zannetmeyin, basbayağı, şu bildiğimiz, istiridyeye içinden çıkan incilerden. Kocaman bir inci idi. Belki ekstra ekstra kalite değildi, ama okadar büyüktü ki doğrusu epey para edeceği muhakkaktı.

Otelimize döndüğümüz zaman inciyi kutudan çıkardık ve hayran hayran seyrettik. Ben,

— «Ee, Slash,» dedim, «Buraya kadar işler iyi gitti ama asıl mesele bu inciyi Dover'deki gümrük memurlarına kapturmamakta.»

Slash gülümsedi.

— «Frankie'ciğim, sen aptal olmuştun. Ayol bu inciyi gümrükten geçirmek dünyanın en kolay işi... bak!» dedi ve inciyi burun deliklerinden birine soktu. İnci görünmez oldu.

Neyse, tatilimiz sona erdi, biz de vapura binip memlekete yollandık. Dover'e yaklaşıncı Slash inciyi çıkarıp burnuna sakladı.

— «O.K.» diye sordu.

— «O.K.» diye cevap verdim.

Gemi rıhtıma yanaştı, sahile çıktık ve gümrük muayenesi başladı. Herifler bizim bavulları araştırırken Slash gayet fiyakalı ve umursamaz bir tavırla sigara tütürüyor ve bir taraftan da onlarla şakalaşıyordu. Nihayet memur,

— «Hepsi bu mu?» diye sordu.

Slash, «Tabii hepsi bu,» diye cevap verdi. «Sen bizi ne zannettin, ahbap? Kaçakçı mı?»

— «Ama maalesef sizi rahatlatmak mecburiyetindeyim. Bir dakika şu odaya buyurur musunuz?»

Bu sözleri doğrusu hiç beğenmedim ve Slash'ın arkasından ben de odaya girdim. O zaman gümrükçü,

— «Haydi bakalım,» dedi, «Burnunun sağ deliğine sakladığın şeyi çıkar!»

(Arkası 14. sayfada)



KESİK BAŞIN ESRARI



Büyük Macera ve Aşk Romanı : 15

Nihayet söylendi: — Hepsinin Allah belâsını versin. Mösyö Burut'un hatırı için aklımı kaçırarak değilim ya. Netice itibarile bu iş polisin arşivinden geçecektir. Giyomonun hakkı varmış, bir cinayet vardır, iyi. Fakat malûm kaatil, ölmüştür... Bu bilmeceyi halletmek için ben niçin kafama yoruyorum...

Caddeden geçmekte olan taksiyi durdurttu. Ve istasyona çekmesini söyledi. Fakat hâlâ kalbinde bir sızı vardı. Âdeta kanı zehirlenmiş gibi, kendi kendine:

— Arkamdan güldü... Şimdiye kadar hiç kimse Jül Doriok'u faka bastırmamıştı. Fakat ne yapabiliyordim? Şimdi Londrada gidip onu yedi milyon insanın içerisinde nasıl bulurum...

İstasyona inince Liyon için bir bilet aldı. Maksadı şimdi bir huzur membaı olan villasına dönmek ve yavrusile sevmekti. B. 14 Bombay ekspresinden bahsedildiğini bile işitmemişti. Artık her düşünceyi aklından silmişti. Tren hareket edeceği vakit o da peronda bulunuyordu.

Tam birinci mevki kompartimanlardan birine binerken bir ses:

— Mösyö Doriok! Doriok!

Diye kendisini çağırdı.

Polis hafiyesi dönünce taş gibi kaldı. Çünkü kendisine hitap eden çok sempatik bir çehre ile gülen William Burut idi.

Bavulu uzatarak:

— Beni affetmenizi rica edeceğim, dedi. Sizi iki günden beri aramaktayım. İşte bavulunuz, doğrusu böyle bir büyük yanlışlığa nasıl kapıldığımıza kendim de hâlâ hayret etmekteyim.

Doriok bu vaziyet karşısında afallamış kalmıştı. Hâlâ nasıl öldürmediğine hayret ediyordu.

XII

Orta boylu otuz iki otuz beş yaşlarında bir adam Galais merkez istasyonunda sinirli sinirli bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Her jest ve hareketten bunun Aristokrat menşeline ihanet ettiği anlaşılan bir adamdı bu.

Bir saat evvelsi güzel bir Janfilden inerek deniz istasyonuna doğru gelmişti. Peronun altında dolanıyor ve ikide birde saatine bakıyordu. En nihayet karşılaştığı bir memura:

— Bombay ekspresi mi?...

— Bu saatte burada olması lâzımdı. Fakat bugün rötarlı gelecek galiba.

— Saat kaçta gelecek biliyor musunuz?

— Çok bir şey kalmadı. Gelmes! dakika meselesi. Yolcuları alacak vapur da istimde.

— Teşekkür ederim.

İngiliz cebinden bir havana sigarası çıkarıp yaktı. Bu sırada istasyonun çanı çalması başladı. Bombay ekspresi trenini karşılamak üzere istasyon sefiyle birkaç memur perona geldiler. İngiliz centilmeni bir kenara çekilmiş duruyordu.

Tren istasyona girince ilk inen

da hizmetçileri de vardı. Trenden atılan posta paketlerini hamallar vagonetler üzerine koyarak posta odasına götürdüler.

Bombay ekspresi yolcularını ve eşyalarını boşalttıktan sonra ağır ağır boş bir hatta çekildi. İşte tam bu sırada bir kenarda duran İngiliz centilmeni yataklı vagonlar memurlarından birine yaklaştı.

— Marsilyadan gelen başka yolcular yok mu? dedi.

— Marsilyada iki fazla yolcumuz vardı,

— Acaba ara istasyonlardan birine mi indiler bunlar?

— Hayır. Bunlardan biri katledildi.

— Sahi mi?

— Diğer de izini kaybetti.

— Teşekkür ederim efendim.

bir kâtip yerlere kadar eğilerek kendisini karşıladı.

— Hayrola? dedi.

— Bombay ekspresinde bir cinayet olmuş. Bir adam katledilmiş. Birisi de izini kaybetmiş. Joe gelmedi mi?

— Hayır.

Lord Brodford yüzünü eksite-rek:

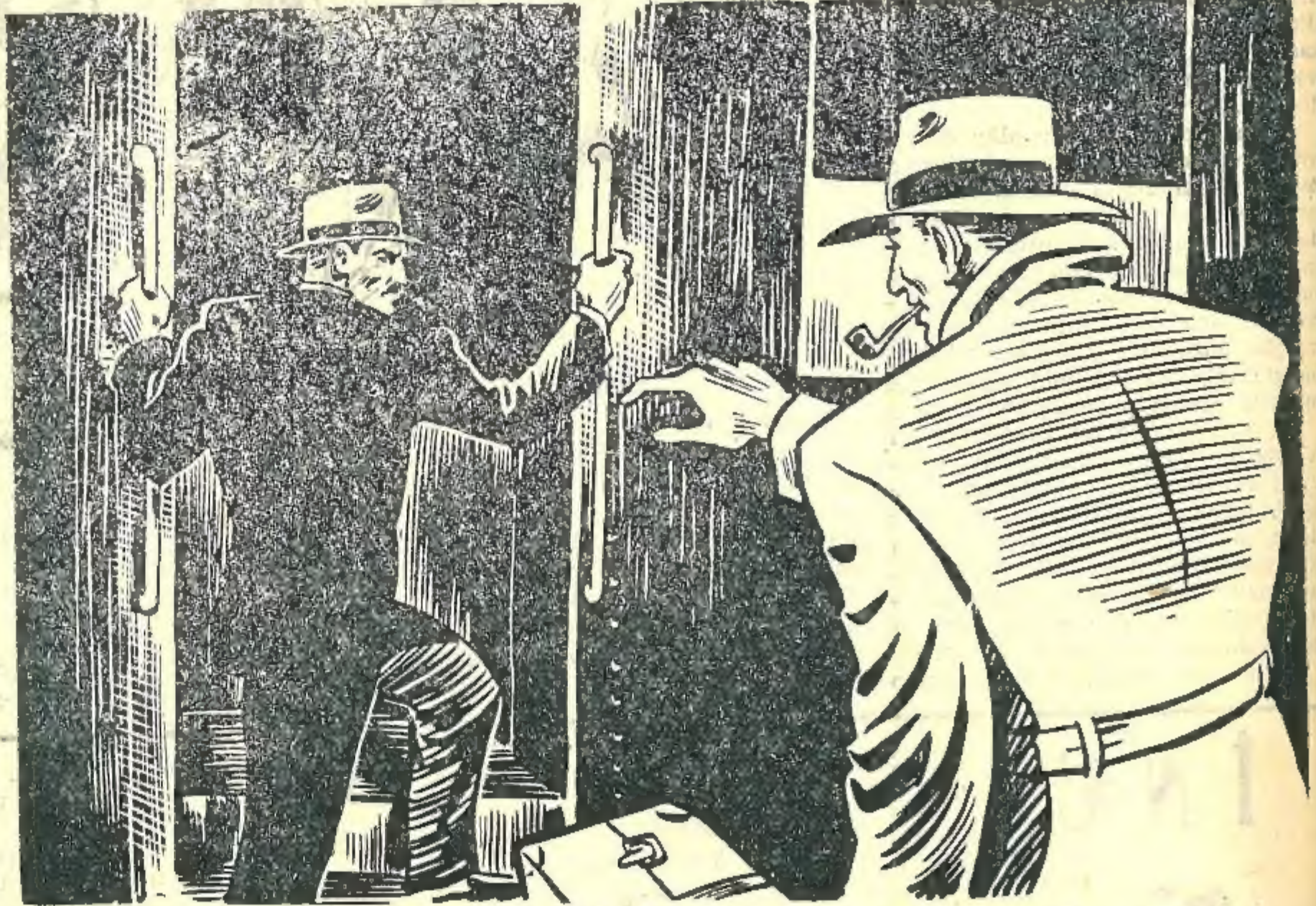
— Onun trenden inmediğini görünce belki başka bir vasıta ile hareket etmiştir, diye düşülmüş-tüm.

— Öyle temenni edelim. İnşallah bir kazaya uğramamıştır.

Lord Brodford sinisi bir tebesümle:

— Siz Joe'yi tanımazsınız dedi.

Derhal hazırlanmış sofraya otu-



Lord Brodford'un kâtipi olan William Burut idi.

İngiliz daha fazla bir şey öğrenmek istiyememişti. Hafif bir jestle memuru selâmlıyarak Janfiline döndü.

Bir diğer memur yataklı vagonlar memuruna yaklaşıp:

— Seninle konuşan adamın kim olduğunu biliyor musun? dedi.

— Hayır. Tanımıyorum. Fakat ne tip değil mi? O bir Fransız olmuş olsaydı muhakkak ki katil hâdisesini öğrenmek için beni bir sual yağmuruna tutardı. Fakat o bir yolcu bekliyordu galiba.

— O müthiş bir zengin adamdır. Hattâ diyebilirim ki Müttehit hükûmetlerin en zengini. Lord Brodford.

— Memnun oldum. Fakat bir şeytandan farkı yoktu. Çirkin mi çirkindi de.

— Evet ama, o dört beş yüz milyon servetiyle bu çirkinliği unutturuyor.

İki memur arasında bu muhavere cereyan edip dururken Janfild'e Dover'e doğru süratle gidiyordu. Dover'e gelince Lord Brodford acele acele indi. Ve mutan-tan otomobiline binerek Puntez-

rarak büyük bir iştihâ ile yemeğini yedi. Ve o gece yumuşak yatağında mışıl mışıl uyudu. Sabahleyin erkenden kâtipini çağırarak:

— Yeni bir haber yok mu?... Joe'den?

— Daba gelmedi... Yalnız Taymis gazetesi Valans'da bulunan ceset hakkında kısaca malûmat veriyor.

— Mufassal mı?

— Hayır. Pek az şeyler.

— Halbuki Joe'nin şimdiye kadar gelmiş olması lâzımdı.

— Korkmağa başladım.

— Korkulacak hiçbir şey yok. Joe kendi işiyle meşgul olan bir adamdır.

Fakat kâtip derhal Lord Brodford'un bir gün evvelki itimadının sarsılmış olduğunu anlamıştı. Saatler geçtikçe Lord ta sinirleniyor ve gittikçe asabilesiyordu. Derhal mutat sabah gezintilerini yapmak için atını hazırlamalarını emretti. O sabah kahvaltı da etmedi. Kütüphanesine girerek at gelinceye kadar pencereden Londra sokaklarına bakıyordu.

İşte tam bu sırada kâtip içeriye

istiyor, dedi.

— İngiliz mi?

— Galiba.

— Belki bize Joe'den haber getirmiştir.

— Ben de öyle zannediyorum.

— Buyursun. Ve bizi yalnız bırakın, dedi.

Kâtip ziyaretçiyi Lordun odasına soktu. Adam bir hayli uzaktan gayet hürmetkâr bir selâm verdikten sonra durdu. Ve Lordun kendisine bir sual sormasını bekledi.

— Ne istiyorsunuz?

— Ben Joe Wistles'in arkadaşlarındamam.

— Niçin kendisi gelmeyip sizi gönderdi?

— Çünkü o öldü.

Lord oturduğu koltuktan birdenbire sıçradı.

— Öldü mü? Yoksa Valans'da katledilen adam o mu?

— Hayır Joe Wistles, Valans'da bir tren altında kalarak can verdi.

— Vay aptal. Bu kadar budalalık olur mu hiç? Nasıl oldu?

Bu meçhul ziyaretçi arkadaşını haklı çıkartmak maksadile söze başladı:

— Onun kabahati yok. Mister Valans'da Bombay ekspresi durun-

ca bir ceset buldular. Vagonun içerisi kan içinde idi. Vagonu ekspresden ayırarak boş bir hatta çektiler. Joe de bu vagona bulunuyordu. Adaletten ve polisin yapacağı işkenceden korkarak...

Tam bu sırada 18 numaralı hatta 234 numaralı katar gelmişti. O da B. 14 ekspresini müteakib hareket edecekti. Tren değiştirmesi muvafık gördü. Ve 234 numaralı katarı atladi. Sen Rembert istasyonuna gelince kimseye görünmemek için trenin ters tarafında indi. Fakat bu sırada süratle gelmekte olan ekspresin altında kaldı.

— Peki. Ya vesikalar, evraklar?

— Onları bir bavulda muhafaza ediyordu.

— Peki bavul nerede?

— Hiç şüphe yok ki... Şu dakika Fransız polisinin elinde.

Lord Brodford âdeta kudurmuştu.

— Allah belâsını versin, dedi.

Meçhul adam Lordun telâşını sezmişti. Bunun altında gizli bir tereddüt vardı. Dönerek:

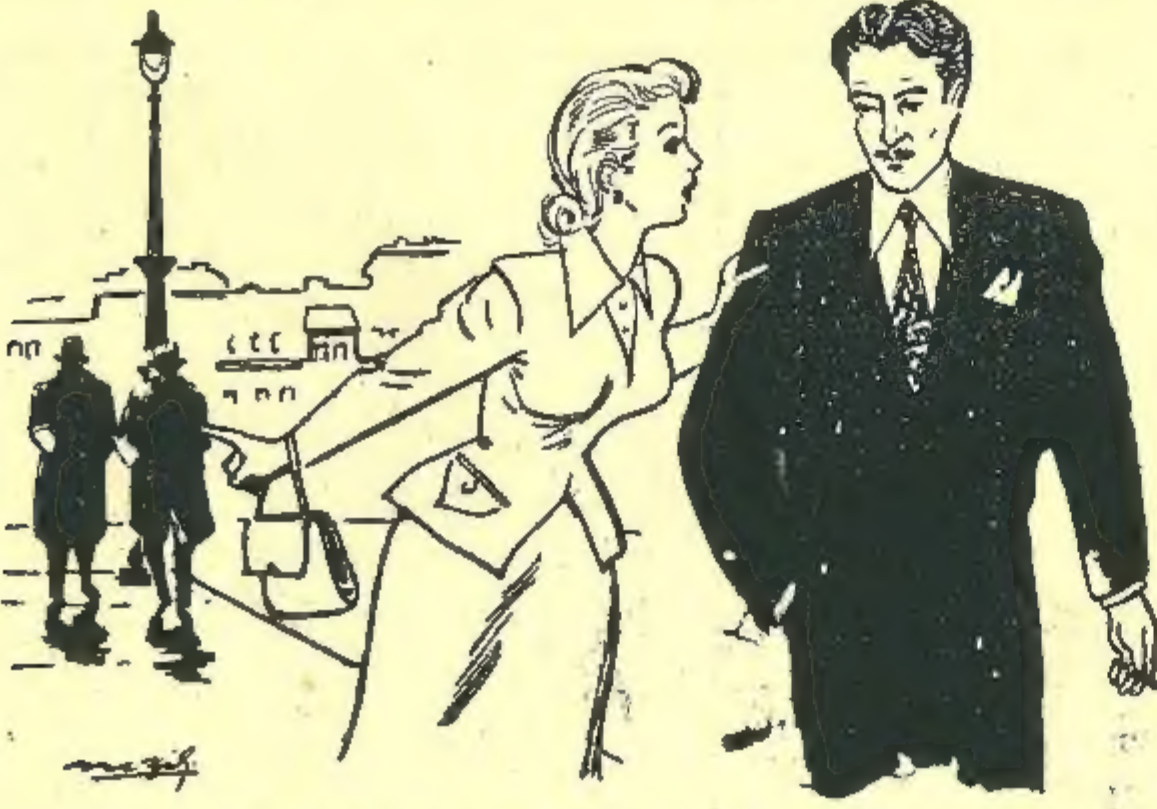
NAT PINKERTON



Yağmurdan Kaçan Kız

Yazan: Etienne Gril

Çeviren: Yavuz Kaynak



«Evime kadar bana refakat eder misiniz?»

Bir parti sona erdiği zaman misafirler hemen dağıldılar. Madame Brunier'in ikram ettiği limonataları yudumlar-larken bir iki hoş beş ettiler; sonra, saat bir buçuğu geçmiş olduğu için, evlerine gitmek arzusunu gösterdiler. Kareyi teşkil edenlerden biri ev sahibesiydi, diğer ikisi aynı apartmanın üst katında oturan bir karı - koca ve Jacqueline adında bir genç kızdan müteşekkildi. Genç kızın oturduğu semt biraz uzakçaydı. Onun için kapıda misafirlerini geçirirken Madame Brunier Jacqueline'ye:

— Kızım, sakın eve yaya gitme, dedi. Muhakkak bir taksi bul ve onunla git. Zira daha geçen gece bizim mahallede birini soydular. On dakika sonra sana telefon edip eve nasıl vardığını soracağım!

Jacqueline kadının dediklerini tasdik etti. Ama biraz sonra taksi durağının önünden geçerken o tarafa bakmadı bile. Yürüyerek evine en geç bir çeyrek sonra va-

racaktı. Madame Brunier'in tembihlerine kulak asmak yersiz olurdu.

Ama ekseriya çantasında pek fazla para bulunmadığı halde o gece beş yüz lira bulunması garip değil miydi? Meselâ şimdi bu parayı soygunculara kaptırsa bu onun için bir felâket olmazdı. Zira bankada daha parası vardı. Fakat böyle bir hâdiseyi hiç arzu etmiyordu tabii.

Onun için büyük caddeden ayrılıpda dar bir sokağa saptığı zaman, elli metre kadar arkasından gelen iki kişinin de aynı şeyi yaptığını görmek onu epey ürküttü.

İki karalı onu epey takibettiler. Şimdi Jacqueline çok heyecanlıydı ve Madame Brunier'in dediğini yapmadığından dolayı pek pişman olmuştu... Hızlı hızlı yürümeye başladı. Ama bunun faydası yoktu. Peşindekiler erkekti. Ve ne kadar hızlı yürüse kendine yetişmeğe muktedirlerdi.

Bir ara önünde bir delikanlının

peyda olduğunu gördü. Bir fenerin altındaydılar ve genç adam dönmeyen karşısına çıkıvermişti. Jacqueline fazla düşünmeden ona:

— Peşindekilerden şüpheleniyorum, dedi. Ardımı bırakmıyorlar. Evime kadar bana refakat ederse-niz tahmin edemiyecğiniz kadar memnun olurum.

Delikanlı:

— Memnuniyetle! dedi. sonra birlikte yürümeye başladılar.

Jacqueline:

— Aksi bir tesadüf; dedi, çantamda biraz para da var...

Sonra hemen şısuverdi Zira yamındaki genci de pek tanı-mıyordu.

Fakat onun harekete geçmesi için bu bile کافی gelmişti. Hemen genç kızın elindeki çantaya sarıldı... İlk çekisi کافی gelmedi; zira Jacqueline çantayı sıkı sıkı tutu-yordu. Bunun üzerine kızın çene-sine sert bir yumruk indirdi ve o yere düşerken çantayla beraber fırladı

Jacqueline kendine geldiği za-

Güzel bir fikir



Yazan: Filodoro

Çeviren: Vahit Orgun

Avukat Françesko'nun bir tabiatı vardı. Müdafiliğini yapacağı kimsenin suçsuz olduğunu kanı olmadıkça o işi üzerine almazdı.

Az evvel kendisine müracaat eden adamın durumu hakkında kat'i bir karar veremiyordu. Mario adındaki bu şahıs bir kalpazan çetesine dahil

olmakla itham ediliyordu. Hakkında hazırlanan iddianame çürük esaslar üzerine hina edilmişti. Berast etmek isten bile değildi.

Fakat acaba Mario hakikaten bî-günah mı idi yoksa hakikaten kalpazan çetesine dahil mi idi? İşte bu hususta mütereddit idi.

Bunun için, Mario'ya kat'i cevabına ertesi günü bildirceğini söyle-miştii. Hiç olmazsa aradan geçecek bu yirmi dört saat zarfında daha etraflık bir şekilde düşünüp taşınır ve kararını ona göre verebilirdi.

Şahıs hakikaten suçsuz ise, müda-filiğini üzerine alıp berast ettirmekle büyük bir iyilik yapmış olurdu. Fakat ya suçlu ise...

Ertesi gün, Mario geldi ve:

— Nasıl, beni müdafaa etmeyi ha-bel ettiniz mi? diye sordu.

— Evet, diye avukat Françesko cevap verdi. Zaten dersim kabul edeceğim. Yalnız vekâletnamemle tanı-mı vesair işler için biraz paraya ihtiyacım var...

— Bu husus için hiç merak etmeyiniz, diye, Mario, avukatın sözünü kestii. Sonra, cüzdanından çıkar-dığı bir yüz liralığı avukata uzata-rak devam etti:

— Siz şimdilik şunu alın. Daha lazım olursa size yine veririm.

Avukat Françesko, yüz liralığı al-dı ve:

— Bu bile çoktur. Bana yarı; ka-fidir, dedi ve portföyünden çıkardığı bir elli liralığı müsterisine uzattı.

Mario, avuktan aldığı elli li-ralığı cebine koymak üzere iken bir-denbire durdu. Banknotu parmakla-rile şöyle bir yekiladıktan sonra işi-ğe karşı, tutup incelemeye başladı. Çehresinde hafif bir tebessüm belir-miştii:

— Azizim sizi aldatmışlar, dedi. Bu elli liralık sahtedir.

— Evet sahtedir, diye avukat tas-dik etti. Dün sizinle konuştuktan sonra amaniyet müdürliğine gidip emnenen bu kulp elli liralığı aldım. Bu para, şimdiye kadar piyasaya sürülenlerin içinde aslında en fazla ben-zeyendir. Emniyet müdürliğinden bu paranın sahte olduğunu, mütehas-sislerden başka, ancak senelerce banka veznedarlığı yapmış kimseler-le mahir kalpazanların fark edebile-cıklarını söylediler. Siz, bu mahareti gösterdiğinizde göre, artık yüz liraa-zı lade edip müdafiliğinizi kabul e-demiyecğini bildirmekten başka bir şey kalmıyor zaa ederim...



Küçük Telgrafçı



Doktor Chanze:

— İnsanın mesleki temayül-leri ve istidatları yaşı ilerle-dikçe gelişir diyenler bence hata ediyorlar, dedi. Zira ben bunun tam aksi misaline, ismini burada değişik olarak vereceğim bir ba-yanın tedavisiyle meşgul olduğum sırada rastlamıştım.

İsterseniz bayanın adına Ginette diyelim... Kendisi zengin bir tüccarın karısıydı. Biraz hoppa ve eğlence düşkünü olduğu halde, gebeliğinin ilerlediği devirlerde bile dans salonlarına gidip hareketli bir hayat sürmeğe devam ediyordu. Bu sebepten, bir zaman sonra karnında bir takım sancılar hissetmeğe başladı.

Bana müracaat ettiği zaman, artık dans filân bırakması lâzım geldiğini kendisine söyledim. Biraz düşündükten sonra «Peki» dedi. Ama yine de, dansetmemek şartıyla, gezmelerinden geri kalmı-yordu. Sancıların ardı arkası ke-silmeyince sokağa da çıkmamağa başladı, fakat her şeye rağmen rahatsızlığı sona ermedi.

Ginette'nin ıstırabının nevi çok garipti. Sanki karnındaki çocuk

Yazan: Gabriel Timmory
Çeviren: Ben

etrafına durmadan darbeler indiri-yordu. Ve bu darbeler hep aynı olup, muntazam fasılalarla tekrar-lanıyordu.

Ona vermediğim ilâç ve tavsiye etmediğim çare kalmadı. Ginette'nin dediğine göre karnındaki çocuk, gittikçe artan bir ısrarla darbeleri indirmeğe devam ediyordu.

Çocuk evvelâ bir kuvvetli dar-byle iki hafif vuruyor, sonra ardı ardına üç hafif darbe daha indiriyordu. Aynı seri bir defa daha tekrarlandıktan sonra on-yirmi sani-yelik bir sükût oluyor ve müteakiben aynı darbe serisi hissedili-yordu.

Bu keşfi yaptıktan bir gün sonra muayenehanemde otururken aklıma dâhiyane bir fikir geldi ve hemen Ginette'lere koştum. Kadın bermutad sancı çekiyordu. Ona:—

— Çarçabuk yatağa yatınız, de-dim.

— Soyunmadan söyle uzansam olmaz mı? diye sordu.

— Hayır; soyunun, geceliğinizi giyin ve öyle yatın.

Dediklerimi yaptığı zaman karnındaki çocuk tamamıyla hare-ketsiz bir hale girmiş ve kadınca-ğız da rahat etmiş bulunuyordu. O zaman vaziyeti izah ettim: Nasıl olmuşsa olmuş, Ginette'nin karnındaki çocuk telgrafçı hasselerine sahip olarak teşekkül etmişti. Dai-ma yatar vaziyette kalmak için annesinin de yatmasını istiyor ve vurduğu muntazam darbelerle bu-mu anlatmağa çalışıyordu.

Vuruşların sistematik olması keyfiyeti bana bir de mors alfabesine bakma fikrini ilham etmiş ve bu şekilde Ginette'nin ıstırabını dindirtmeğe muvaffak olmuşum.

Yegâne merakı mucip olan ta-raf çocuğun mors alfabetini nasıl öğrendiğiydi... Bu husus da çocuk dünyaya geldiği zaman anlaşıldı. Çünkü, Ginette'yle kocasının samimi ahabası olan telgraf müdürüne son derece benziyordu... Ama bu defa tüccarın Ginette'yi boşama-sına kimse mâni olamadı.

Yaaa dostlarım! İşte meslek hayatında başımdan böyle garip bir vaka da geçti.

GİZLİ VAZİFE !..

GOŞOLARIYICE UZAK
LAŞTIKTAN SONRA
KAMP KURDULAR.

ŞİMDİ KARNİMİZİ DO-
YURALIM. SABREDE-
CEĞİM.



HAYRET..
VIDALİS
İÇİN ÇOK
HAŞİN ADAM
DEMİŞLER
DI..



HER ZAMANKİ
MATAH...
BENDEN KORKTU
DA ONDAN YUMU-
ŞADI



SENDEN Mİ
KORKTU.. KOCA
GÖBEĞİNDEN Mİ



GENENİ TUT
KIZ.. YOKSA
BEN KAPATIRIM.



BU SİRADA ÖTE YANDA
ŞAKO.. YANLIŞ
YOLDAN GİDİYÖ.



TELGRAF MEMURU BENİM
BABAMDIR. HEPSİNİ EZBERE
BİLYORDU. ÇEKTİ



"BİR HAŞİN" DİYECEKSİN..
AMA HEPİNİZİN HAPİSE GİT-
MENİZE BEN MÂNİ OLACA-
ĞIM. GONZALES NEREDE?



GONZALES
MİŞELİNE!
GOŞOLAR..
DAN YANA
OLMADIĞIM
İSPAT VE
ALENİN
YAŞAYIP
YAŞAMADI-
ĞINI ANLA-
MAK İÇİN
AYRILMIŞ-
TI.



ALENİN ÖLDÜ
RÜLDÜĞÜNÜ
SANDIĞI YERE
GİTTİ.



İNŞALLAH YOLU
ŞAŞIRMAM..



FAKAT
BİRDEN
KONSUE-
LONUN
DİKTİĞİ
HAÇI
GÖRDÜ.



İŞTE.. ALEN YANINDA
OLMALI..



HAYRET.. BU-
RADA OLMA-
SI
LAZIM.. DE-
MEK YAŞI-
YOR



HAYRET..
HALBİKİ KUR-
SUNU YEDİĞİ
ZAMAN KA-
KATI YERE
YIKILMIŞTI.



TAM O SİRADA BİR
KUS GİĞİĞİNİ İNSAN
İNİLTİSİNE BENZETEN
GONZALES KORKTU



İM-
DAAT..



VE TERS YÜZÜ
DÖRT NALA ATI-
NI SÜRDÜ.



BİR DE
HAYALET
YOKTUR,
İNANMAYIN
DERLER



KAMPINDA YALNI
KONSUELO UYUMUYOR
İŞTE.. PLANIMI



ROZİN
İLE FRAN-
SUADA
UYUMU-
MIS-
LARDI



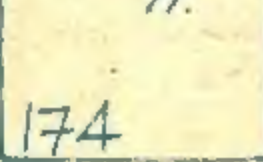
NEREYE Gİ-
DİYORSUNUZ



SUSS!



ONLARA
ALÇAK
SESLE
BİR ŞEY-
LER SÖY-
LEDİ VE
UZAKLAŞ-
TI.



SAHİ SÖYLÜYORSAN
YOLUN, SANSIN AÇIK
OLSUN.



VE ATIN



MANDRAKE

YENİ MACERA:
HAYALET BALINA

BİR TİCARET GE-
MİSİ KAZAZEDE.
Sİ ANLATIYOR.

DÖNDÜ DOLAŞTI
VE BÜTÜN KAYIK-
LARI BATIRDI.



BİR GÖĞÜMÜZ
TÜFEKLERİMİZ
İLE ATEŞ ETTİK
AMA BU PARLIYAN
BALINA GİBİ HA-
YALET CANAVARA
HIÇBİR ŞEY TESİR
ETMİYORDU.

HMM.. ŞİMDİ SENİ
GEZDİRİP KARNİ-
Nİ DOYURALIM
SONRA DA LİMA-
NA GÖNDERE-
LİM..



BU MESELEYİ MÜNAKAŞA EDERKEN GÖZCÜ
BAĞIRDI

BU İŞE NE
DERSİN
KAPTAN ?

BİR HAYALET
KOCA FİLDYU
NASIL BATI-
RIR. BALINA KÜÇÜK
GEMİLERE SAL-
DIRIR AMA..

SANCAKTA
BİR GEMİ



BİR HAYAT EMA-
RESİ VAR MI
KAPTAN ?

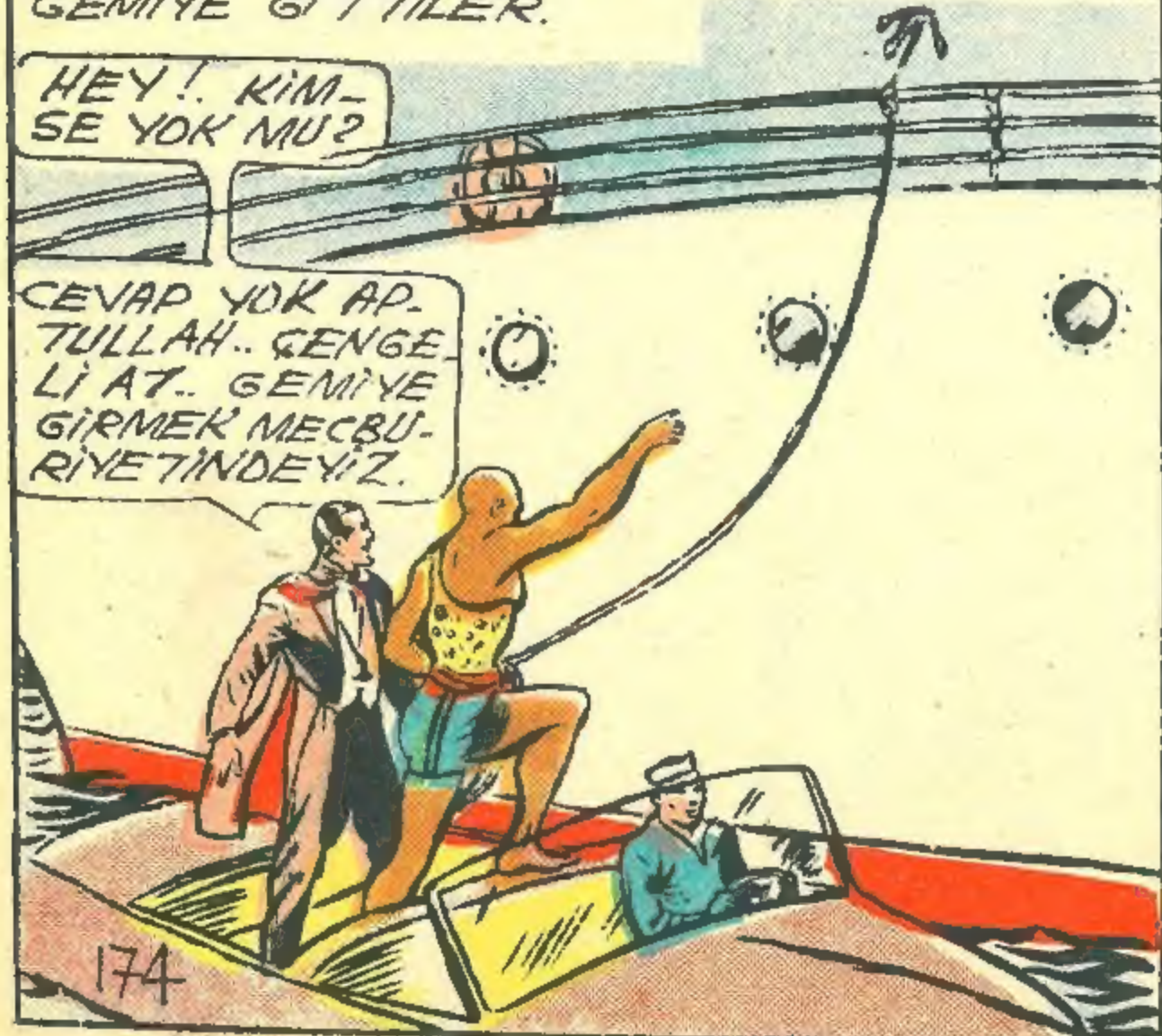
YOK.. BİR TENEEZZÜH GEMİ-
Sİ... YÜRÜMÜYDÜ. SULARA
KAPILMIŞ.. TELSİZ İŞARET-
LERİMİZE CEVAP GELMEDİ.



YATTAN BİR MOTOR İNDİRDİLER. SESSİZ
GEMİYE GİTTİLER.

HEY! KİM-
SE YOK MU?

CEVAP YOK AP.
TULLAH.. GENGE-
Lİ AT.. GEMİYE
GİRMEK MECBU-
RİYETİNDEYİZ.

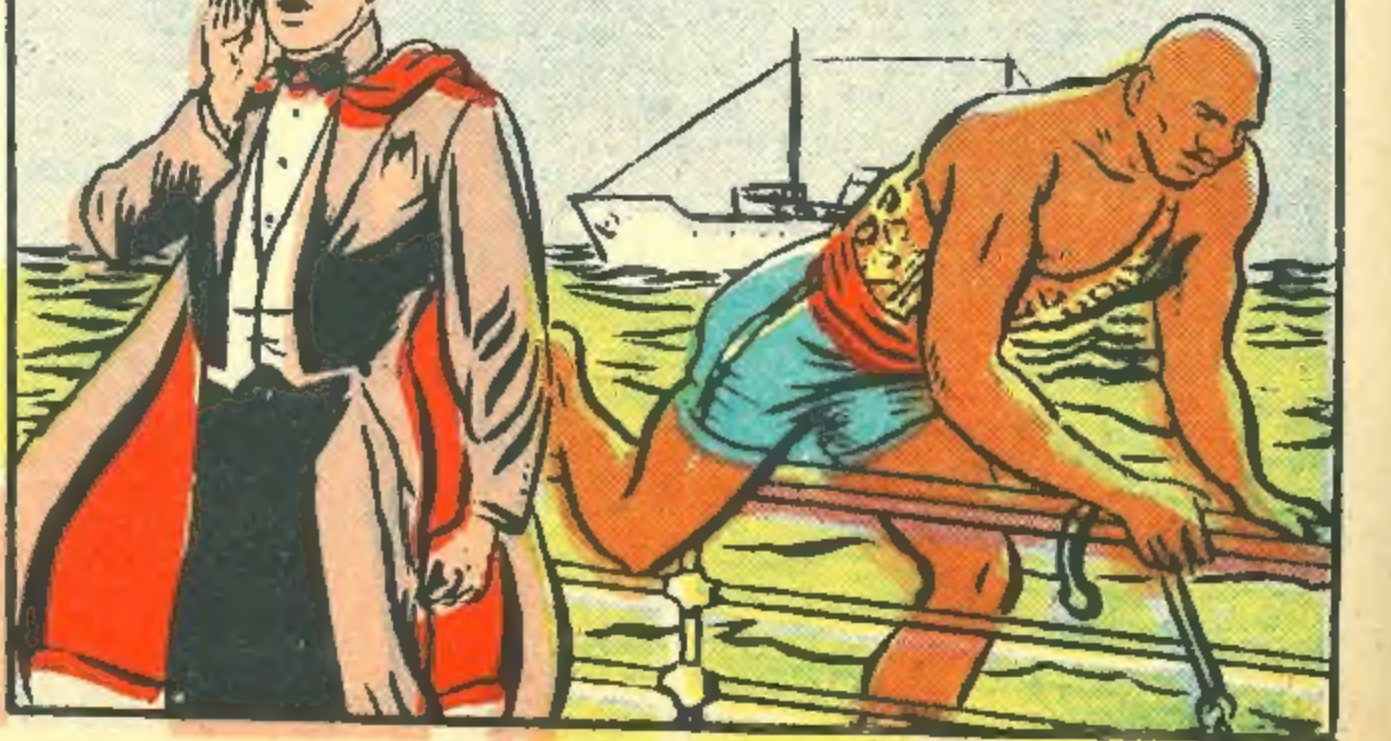


GÜVERTEYE ÇIKTILAR. SESLENDİLER
CEVAP VEREN OLMADI.

HEY..

KİMSE
YOK MU?

ARKASI VAR



KARTALIN OĞLU

KARA SEYTANIN LÂFI AĞZINA
TIKILDI. KOCA KÖPEK ÜZERİ-
NE ATILDI.

27/1

Ah! Pis Köpek!

GIDIYORUM.. AMA Yİ-
NE KARŞILAŞACAĞIZ.

KARA SEYTAN DEFOLDU GİTTİ. KÜÇÜK
YILDIZ KORKUDAN BAYILDI. KARA
SEYTANIN KAPIYA DIŞARIDAN ÜÇ
YUMRUK ATTIGINI DUYDULAR.



KARA SEYTAN PARMAGINDAKİ YÜZÜ.
GÜN İZİNİ ÜÇ YUMRUKTA KAPININ
ÜZERİNE ÇIKARTTI.

BENİ HATIRLA-
MANIZA VESİLE
OLUR.

ERTESİ SABAH KARA SEYTANIN İZİNİ
KAPININ ÜZERİNDE GÖREN KADINLAR DEH-
ŞET İÇİNDE KALDILAR.

ÜÇ TANE ATMACA İSARETİ.
KARA SEYTANIN MARİFETİ.



BU SİRADA ELMASIN BU-
LUNDUĞU MABEDE ALGANIN
ANNESİ GİRDİ.

VE ELMASIN YAKTIĞI LÂM-
BANIN İŞİĞİNDE KIZINI, GENÇ
ERKEKLE BERABER GÖRDÜ.

RÜYA MI GÖ-
RÜ YORUM?.

İKİ KADIN, SEVİNÇTEN ÇILDIRA-
CAK BİR HALDE BİRBİRLERİNİN
KUCAKLARINA ATILDILAR.



BİRBİRLERİNE BAŞIN-DAN GEÇENLERİ ANLATILAR ALGANNIN İNİSİ İRİSİ NASIL KÜÇÜK İKEN BULUP BÜYÜTÜĞÜNÜ HİKAYE ETTİ.

BEN HEMEN GİDİP ONLARI BULAYIM. KİMBİLİR NE SIKINTIDALARDIR ŞİMDİ. HEMEN DÖNERİM..



27/2

BU SIRADA LADY KÜRZON İRİS VE KÜÇÜK YILDIZ ARTIK KULÜBEDE BARINAMIYACAKLARINI ANLADILAR ŞEHİRE İNMEĞE VE ELMASI BULMAĞA KARAR VERDİLER.



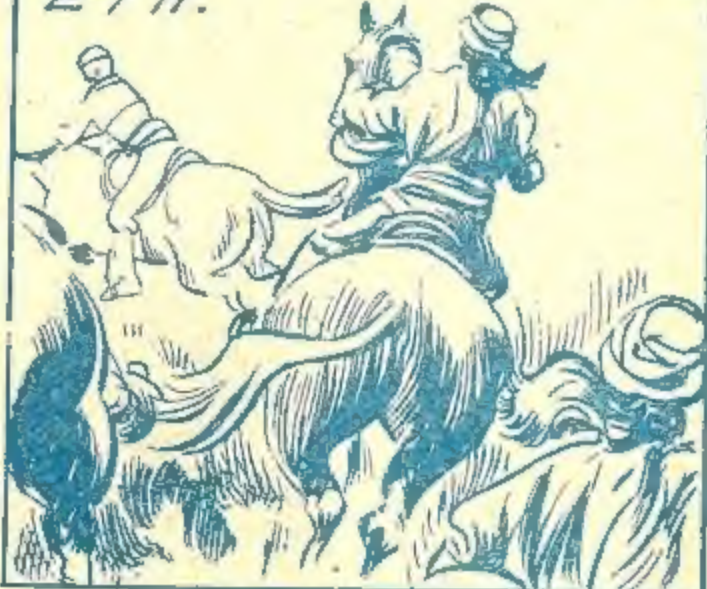
ELMASTA TAM ŞEHİRİN KAPISINDAN ÇIKARKEN LADY KÜRZON VE İRİSLE KARŞILAŞTILAR



BİRBİRLERİNİ BULMaktan ÇOK MEMNUN OLDULAR KÜRZON KARAŞEYTANIN DEDESİ İNDRANIN MEMLEKETİNE GİTTİĞİNİ ÇİLTATTI.



ELMAS: "DEDEMİN YARDIMINA KOŞMALIYIM!" DİYE ATINI SÜRDÜ GİTTİ. BU SIRADA İNDRA DÖRT GÜVERCİNLİ ADAMINI ELMASI BULMAYA MEMUR ETTİ.



YOGA, KARAŞEYTAN BU ADAMLARDAN BİRİNİ ELDE ETMEK VE ELMASTAN HABER ALMAK İÇİN PUSU KURMUŞTU.



HABERCİ GİK DENE DEN KARAŞEYTANIN ELİNE DÜŞTÜ.

ADAMCAĞIZ KARŞISINDA YOGA'YI GÖRÜNCE SARARDI DİLİ TUTULDU.



İHTİYAR RACA CAM BİR TABUTA YATTI ORUCA BAŞLADI. İLAHLAR ACIYIP ELMASI GÖNDERSİNLER DİYE



DEMİK SARAYDA DEĞİL..

HAYIR DEĞİL. ÇOKTANBERİ YOK.. BEN ONU ARAMAĞA ÇIKTIM. BULURSAM BU GÜVERCİNLE HABER SALACAKTİM.



174/2

YOGA ADAMIN ATINI ALDI. AĞZINI TIKADI UÇTU GİTTİ KİMBİLİR NE KÖTÜLÜKLE DÜŞÜNÜYORDU.



ARKASI VAR



GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemaletti'nin Tuğcu

SAYI : 24

Kapıyı kapatıp sırtımı vererek içeriye baktığım zaman gözlerim kamaştı. Her taraf yalvarıncı eşya, ipek ve kadife örtüler, süslü kornişlerle doluydu. Yerde gayet güzel renkli ve tertemiz bir halı seriliydi. Kubbeli ve nakışlı tavanlardan sarkıtılan büyük kandil toplulukları renkli mermerlerden masaların üstüne doğru iniyordu.

Bir saray kadar güzel olan bu salonu istediğim gibi seyredemedim. Acı bir çığlık kopartan bir kadın, fevkalâde süslü bir kadın küçük bir hançerle üstüme saldırıyordu.

Hançer zırhımın üstünde kaydı. Yumuşak bileğini kavrayıp buktum. Çığlıklar kopartarak kıvrıldı. Dizlerinin üstüne düştü.

Yine bu anda dehşet içinde kalmış beş on genç kız, ellerinde hançerlerle üstüme hücum etmek istediler. Fakat yere çökerttiğim kadının beyaz ve yumuşak ensesine bir elimi koymuş, diğer elimle çözülen parmaklarından düşen hançerini alarak havaya kaldırmıştım.

— Rahat durmazsanız hemen öldüreceğim.

Herhalde kadının o kızları olacaktı. Birbirinden daha güzel üç genç kız, ipek kadar ince, gayet narin üç genç kız, çeneleri titreye titreye, gözlerinden yaşlar aka aka ellerindeki hançerleri yerlere attılar. Dizlerinin üstlerine düşüp, ellerini birbirine kavuşturarak yalvarmaya başladılar.

Diğerleri, onların hususi hizmetçileri olmaları lâzım gelen yine güzel altı kız istavroz çıkartıyorlardı.

Kadın elimin altında inledi:

— Vurma, vurma...

Kızları çığlık çığlığa yalvarıyorlardı:

— Öldürmeyin, öldürmeyin.

— Kıymayın.

— Bırakın onu. Ne isterseniz alın. Öldürmeyin onu.

Güzelliğe kızlarından aşağıya kalmıyan kadın kendisini geriye attı. İlk iş üstündeki mücevherleri kopartıp önüne atmak oldu. Kızları da sel gibi yaşlar dökerek bileklerinden bileziklerini, kulaklarından küpelerini çıkartıyor, ayaklarının ucuna atıyor ve yalvarıyorlardı.

— Öldürmeyin, öldürmeyin.

Arkamdaki kapı şiddetle çarşıyordu. Annelerine haykırdım:

— Söyleyiniz onlara, şimdi gü-rültüyü kesmez, silâhlarını bırakmazlarsa hepinizi öldürmeğe mecbur olacağım.

Güzel kadın perişan bir halde kapıya koştu. Haykırdı. Emirler verdi. Yaşlar dökerek, hıçkırarak, ağlayarak onları durduttu ve dönüp ayaklarına kapandı:

— Kızlarıma, kızlarıma acıyınız. Onların suçu yok. İsterse benizi öldürünüz, fakat onlara dokunmayın. Allah sizi takdis etsin.

Sonra hizmetçilerine haykırdı:

— Ne kadar, ne kadar para varsa, altın, elmas varsa hepsini getiriniz. Bu iyi yürekli zabite veriniz. Kızları beni teskin için yavaş

yavaş yaklaşıyor, ellerimi öpmek istiyor, titriye titriye diz çöküyorlardı.

Çapulcuların elinde bu körpe ve gün görmemiş kızların ne olacaklarını bir an kaçar düşündüm. Kimbilir daha kaç gün ömürleri veya hürriyetleri kalmıştı? Gözlerimin önüne, bir genççenin o-lardan birisini sürükleyiş, orduya katılan hristiyan çapulculardan birisinin bir diğerini hoyratça se-yuşu geliyordu. Belki bu anda a-naları, başı gövdesinden ayrılarak bir tarafta son kan damlalarını döküyor ve yakın odalardan can-hıraş feryatlar geliyordu.

Benim sukuturandan, hareket-sizliğimden büsbütün korkmuştu.



lar zırhtan açıkta bulunan ellerimi, yüzümü okşuyor ve çıplak bilekleriyle gözlerindeki yaşları silerek yüzümde merhamete ait tatlılıklar arıyorlardı.

İpek keseler içinde altınlar, kutular içinde elmas kakmalı altınlardan yapılmış süs eşyası, hat-tâ elması bir taş hep önüme getiriliyor, bunları altın şamdanlar, yığınla bilezikler, inci dizileri ta-kip ediyordu.

Önümde diz çökmüş, on altı, on yedi yaşında bir kız, zırhımın diz-bâğına elnını koymuştu. Sağları gözlerimin önünde ılık ve iç açıcı kokular veren güzel bir yığındı.

Onun bir yaş daha büyüğü, yüzünü koluma dayamıştı. Üçün-cü yaşında sınıma sarıldığını ve ufacık ağzını dudaklarıma koyduğunu gördüm. Bu anda gözlerim-den yine sel gibi yaşlar iniyordu.

Ötekiler, altı hizmetçi bir halka gibi yerde, diz üstü duruyordu. Getirilenleri bir araya toplayan, bir kraliçe kadar zengin giyinmiş ve güzel kadın bilezikleri ipekli ve altın ipliklere kıymetli boncuk-lar geçirilerek işlenmiş, ötesine,

berisine lamla damla elmas tuttu-rulmuş gibi örtüye koyuyordu.

Yaldızlı koltuklardan birisine ilismıştım. Muhteşem salon ve bütün bu güzellikler gözlerimi ka-maştırıyordu.

Kimbilir Şarkin en güzel şehri olan Bizansta böyle ne konaklar, ne zengin ve asil aileler vardı?

Bir korsan teknesiyle para ka-zanmış, Osmanlı beyleriyle Bizan-sın geçimsizliklerinden faydalan-mış olan Sinyor Kapoçelli kaba ve adı bir gemiciden başka bir şey değildi. Disleri çürümüş olan bu ihtiyar kurt şimdi paranın verdiği bütün kolaylıklar ve nimetlerden istifade ediyordu.

Herhalde krallardan birinin ailesinden olan bu güzel kadın sa-dece para için Kapoçelliye var-mıştı. Yalnız bu kadar ince ve

— Kızlarıma dokunmayınız, onlara acıyınız. Eğer isterseniz alın...

Gittikçe artan halk konağa gir-mek ve yağma etmek istiyordu. Yavaş yavaş avlu doluyor ve bir-birlerini teşvik edenler:

— Yağma, yağma, diye haykı-riyorlardı.

Eşirlerle, hizmetçilerle halk arasın da bir boğuşma başladı. So-pa ve taşlarla saldıranlar hizmet-çileri çabuk yıldırıdılar. Onların bir kısmı avludan dışarıya kaçıyor, bir kısmı harem kapısını yumruk-luyordu.

Ellerinde bir jambon, bir mik-tar balık, biraz tuzlu ve kurtulmuş etveya bir çanağa doldurduğu buğ-dayla, piringle kaçınları görüyor-dum. Yavaş yavaş harem dairesini ikinci ve daha büyük bir korku sarıyordu. Halkın yağması, halkı-kini çok daha müthiş olacaktı. Kapıya doğru yürüdüğüm zaman kadın yolunu kesti:

— Gitmeyiniz, dedi. Gitmeyi-niz. Bizi öldürecekler.

Kızları titreyerek yalvarıyor-lardı. Dışarıda, mahzenlerdeki erzakı taşımağa imkân kalmamıştı. Artık halk avluyu ve zemin katını tamamiyle istilâ etmişti. Bu hü-cuma bir nihayet vermek ümidiyle sahanlığa çıktım. Beni iterek içeriye girmek isteyenlere karşı kılıcımı çektim ve haykırdım:

— İmparator adına sizleri dışa-rıya çıkmağa davet ederim.

Fakat bu anda, sesime bir ka-dın çığlığı karşılık verdi:

— Yusuf, Yusuf...

Kargaşalık arasında zindancının kızını, Kalyopi İzmir'oyu gördüm. Çenesi kirli bir bezle bağlıydı. Bara doğru yumruklarını sıkarak ba-ğırıyorlardı.

— Yusuf, Yusuf, Türk casusu.

Bir anda, taş, bıçak, hançer gibi birçok alet üstüne atılmağa başladı. Geri dönüp kapıyı kapat-mağa mecbur oldum.

Şimdi sokaklarda kaynaşanlar haykırıyordu:

— Hainlere, casuslara ölüm.

— Öldürün, yağma, edin...

Harem kapısı gayet kalın ve meseden yapılmıştı. Önündeki dar sahanlıktan oraya pek az adam sığacağı için halk tarafından kolay kolay kırılmıyacağını hesapladıktan sonra beklemeğe başladım.

Beni öldürmek isteyen kadın, şimdi sadece kendilerini muhafaza için kaldığını sanıyor, kızlarına cesaret vermeğe uğraşıyordu.

Avluda, ahır, anabalık, kapıcı odaları, mutfak kısmı gibi müste-milâtın yağma edildiği seslerden anlaşılıyordu. Türklerin surlara hücumu gibi Bizanslılar da bu ko-nağa saldırıyor zaptetmeğe, için-dekileri öldürmeğe uğraşıyorlardı.

Biraz sonra ortaya daha başka genç kadınlar çıktı. Bunlar üst katta bulunan ve önce korkudan inememiş olanlardı. Yirmi kişiyi geçen harem halkı büyük korku buhranları geçiriyorlardı. Zemin katta bulunan salonun penerele-rine merdiven dayyarak, çıkanlar, demir parmaklıklara sarılıyor ve onları boşuna zorluyorlardı.

Kapıya baltalarla vurulduğunu duydum. İnen baltalar kapının sürgü kısmını koparmağa çalış-ıyordu. Büyük mermer masalardan birisini ve sonra pek ağır olan di-ğer eşyayı getirerek kapının ar-kaasına yığdım.

Kızlardan bir ikisi bayıldı. Öl-dürücü bir bekleyiş başladı.

KONAK

Şehrin bir köşesini karıştıran bu hâdiseye ben sebep olmuştum. Ben ihbar yapmış ve nihayet orta-lığı ayağa kaldırmıştım. Fakat bu-nun için hiçbir azap duymuyor-dum.

(Arkası var)

DEKİ KAPTANIN YÜZÜNDE BİR MASKE VARDI. TAKIP ETTİĞİ GEMİNE BAKTI.

İSTE.. AMA YAKALADIĞIMA DA PEK MEMNUN DEĞİLİM

ÇIKTI. KARA YELKENLERİ VE KAN RENGİNDEKİ BAYRAĞI GÖRÜNCE TITRE..

NE MEŞUM BİR GEMİ.. ACA.. BA KİMİN?

YUNCA YÜREĞİ FERAHLADI.

ATMACA REİSMİŞ. DEMEK MESAJIMI ALDI! BÜYÜK BANDIRAYI GEKSİNLER.

ATMACA REİS

ASLINDA GEMİ ATMACA REİSİN GEMİSİ DEĞİLDİ. O HENÜZ ÇOK UZAKLARDA İDİ. CEBELİTTARİK BOĞAZINI HENÜZ GEÇMİŞTİ. GEMİYE ALDIKLARI ADAM KÖR DEĞİLDİ.

BU BÖLMENİN ÖTESİ CEPHANELİK. BURAYI TUTUŞTURURSAM GEMİ HAVAYA UÇAR.

TOPLADIĞI ODUNLARI TUTUŞ.. BU İŞ TURDU. TE TA.. NAM.. TEKRAR KÖR ROLÜNE BAŞLANALI..

SAHTE KÖR ETEĞİNİN DE DİKKATSİZLİK YÜZÜNDEN ATEŞ ALDIĞINI FARKETMEDİ.

BUNUN FARKINA VARDIĞI ZAMAN ÇOK GEÇ KALMIŞTI. GÜVERTEYE KOŞTU

İMDAT İMDAT.

BUNU GÖRDÜLER..

NE OLMUŞ BU KÖRE BOYLE

DEMİK KÖR DEĞİLMİŞ..

ATMACA REİS AKABİNDE FELÂKETİ SEZDİ HERKES ANBARA!

HENÜZ ETRAFI SARANAMAMIŞ OLAN ATEŞİ ÇABUCAK BASTIRDILAR

YILAN BES LİYORMUŞUZ

BEN BUNU SANA DAHA ÖZAMAN SÖYLEMİŞTİM

GÜVERTEYE ÇIKTIK. LARI ZAMAN HERİFİ YANAR BİR QIRA HALİNDE BULDULAR

YEZİT.

ATMACA REİS HERKESİN HAYRET. LERİ ARASINDA ADAMIN YANINA KÖŞTÜ VE YAKALAYINCA BERABER DENİZE ATLADI

ÇABUK BİR SİMİT ATIN..

ARKASI VAR

Çare

Yazan: F. Demiray

Bütün gece apartımandakilerin gözlerine uyku girmedi. Hepsi hasta gibi ve hurdahastı.

Nasıl öyle olmasınlar, zavallı hayvan yirmi dört saatten beri durmadan haykırıyor, cik cik cik sesleri en dip odalara kadar gidiyordu.

Neden oldu bu kaza, çocuklardan birisi taş mı attı, kendisi bir yere mi sıkıştı, her neden oluyorsa oldu işte.

Ayağı kırık civcivi Jalenin dikiş sepetine koymuşlardı. İncecik ayak sarkıyor, kımıldadıkça kımıldır ne kadar acıyordu ki sesi hiç kesilmiyordu.

Sepetin içine ekmek, piring, buğday, haşlanmış yumurtanın sarısı gibi yiyeceklerle bir fincan su konmuştu. Karnı doyar da uyur düşüncesiyle küçük gagasını açarak içeriye yumurta parçaları tıkmağı denediler. Kâzım Bey onun başını suya daldırarak bir kaç yudum içirmeğe çalıştı amma kız haykırdı:

— Baba hayvanın cara yanıyor, bir de suya kafasını sokuyorsun.

Genç damat kırık bacağı, kırıklarını uç uca getirip ince bir kâğıtla sarmağı ve üstünden tire ile bağlamağı denedi. Fakat kibrit kadar ince bacağı sarmak kolay değildi!



O sabah hepsinin suratı asık, başı sersemdi. Kolay mı, bütün gece uykusuz, Kâzım Bey yatağına gidenken:

— Jale, dedi. Sen hayvancağız al, Doktor Asaf Beye götür. Artık koskoca doktor da bir şey yapamaz olur mu? Baktı bunu akıl edemedik dünden beri.

Jale kahvaltı etmeden bitiş apartımana gitti. Civcivi temiz bir mendile sarmış, ona pamuktan bir yatak yapmıştı. Gözleri yaşlı bir halde vaziyetli komşuya anlattı. Doktor kaşlarını çatı:

— Jale Hanım kızım, galiba sizin başınızda dert yok ta kendinize iş arıyorsunuz. İnsanlar hastalıktan kırılıp ölerken ben c.v. civlere mi bakacağım. Gece yarısı hastadan geldim. Kahvaltımı edip kabineye koşacağım. Kusura bakmayın.

Jale apartımana geldiği zaman hırsından ağlıyordu:

— Doktor bu, ne olacak. Kanıksamış her şeye.

Hayvancağız durmadan bağırıyordu:

— Cik cik cik...

Ah bu mustarip sen, ah bu can. Aile halkı doktora lânet ediyordu. Öğleye doğru Kâzım Bey telefonla civ civ hakkında malumat istedi. Damat ta öğle vakti telefon etti. Baldız hanım, misafir olan damat annesiyle hep çare arıyordu. Becerebildikleri kadar kırık ayağı pamukla sardılar.

Minimini ayak elektrikleymiş gibi titriyordu. İnce ses gittikçe acılaşmaktaydı.

Benimle damadın annesi konuştular:

— Ah işte yine akşam oluyor, bu gece de sabahlayacağız.

— Jaleyi olsun uzaklaştıracağız. Kız hâmile.

— Vallahi doğru. Telefon edelim de Mecit erkence gelsin.

Fakat Jale buna yanaşmadı:

— Aklim burada kaldıktan sonra nereye gitsem boş, dedi.

Herkesin kafası çalışıyordu. Bir aralık hizmetçi ev ev dolanarak

hastalara enjeksiyon yapan sıhhat memuru çağırmağı düşündü. Ne de olsa akli ererdi. Sıhhat memuru gelince başını salladı.

— Bu kadar ince ayak sarmakla kaynamaz. Fakat kımıldadıkça acıması için bağlamak lâzım.

Hayvancağızı masanın üstüne yatırdılar. Jale tuttu. Sıhhat memuru küçük ayağı Flasterle tutturduktan sonra sardı. Hayvana zorla bir şeyler yutturdu ve kafasına fincana daldırarak su içirtti. Galiba kırık yere sürdüğü eter yüzünden hayvan bir iki dakika sustu. Sonra yeniden sesler başladı.

Kimse öğle yemeği yememişti. Pek içi bayılanlar ayak üstü bir iki lokma ekmeği zorla yutmuşlardı. Jale ağzına bir şeyler koymuyor, ısrar edenlere:



— Hayvancağız acıdan haykırırken insanın boğazından yemek mi geçer, diyordu.

Evde sanki ağır bir hafta vardı. Dikiş sepetinde yatan civcivin sesi hiç kesilmiyor, acı acı bağırıyordu ve kanat uçları hep titriyordu. Başına gidip gidip:

(Arkası 14. sayfada)



MACERA PEŞİNDE



FREDDİ ADAMLARIN PEŞİNE DÜŞTÜ.

YARIŞ OTOMOBİLİ GELİYOR BAS GAZA.. GAZA BAS BE GELİYOR..

OTOMOBİLDEKİLER DURMAK ZORUNDA KALDILAR..

FREDDİ HAKİKA.. TEN ÇOK GEÇME.. DEN..

YILDIRIM GİBİ ADAMLARIN OTOMOBİLİNİ GEÇTİ VE YOLLA.. RİNİ KAPATTI.

JORİ BENJIA'NIN YARIŞI KAZANMAMASI İÇİN İLK ÖNCE OTOMOBİLİNE SUİKAST YAPTILAR. SONRA KENDİSİNİ KAGIRDILAR.. ARKASI VAR.

SAHİL BATARYALARI. HİÇBİR ŞEY YAPAMADI. NÖBETÇİLER KENDİLERİ-
Nİ KIYIYA DAR ATILAR.

KORSANLAR KRALI

No: 9

ERTESİ SABAH BÜTÜN FİLD-
DAN SAĞLAM İKİ ÜÇ GEMİ
KALMIŞTI.

KURTULANLARIN AN-
LATTIKLARINA GÖ-
RE BU İŞİ SİMSİYAH
BİR GEMİ YAPMIŞ..

TAM BU SIRADA SİMSİ-
YAH BİR YELKENLİNİN
LİMANA GİRDİĞİNİ HABER
VERDİLER



KARA YELKENLİ WOLF'UN
GEMİSİNE GÜLLELER SAVURU-
YORDU. BU GEMİ TORTUGADA
Kİ KORSAN GEMİLERİNİ YAKAN
GEMİYDİ.

BU HABERİ
DUYAN KOR-
SANLAR
KRALI GİL-
GİN GİBİ
ATILDI.

GOCUĞA İYİ
BAKIN.. YÜRÜ
BRİGANTİN..

GEMİNİN TO-
PU PATLIYOR
DU.



KORMORAN ESERENGİZ
GEMİYİ TAKİP ETTİ.

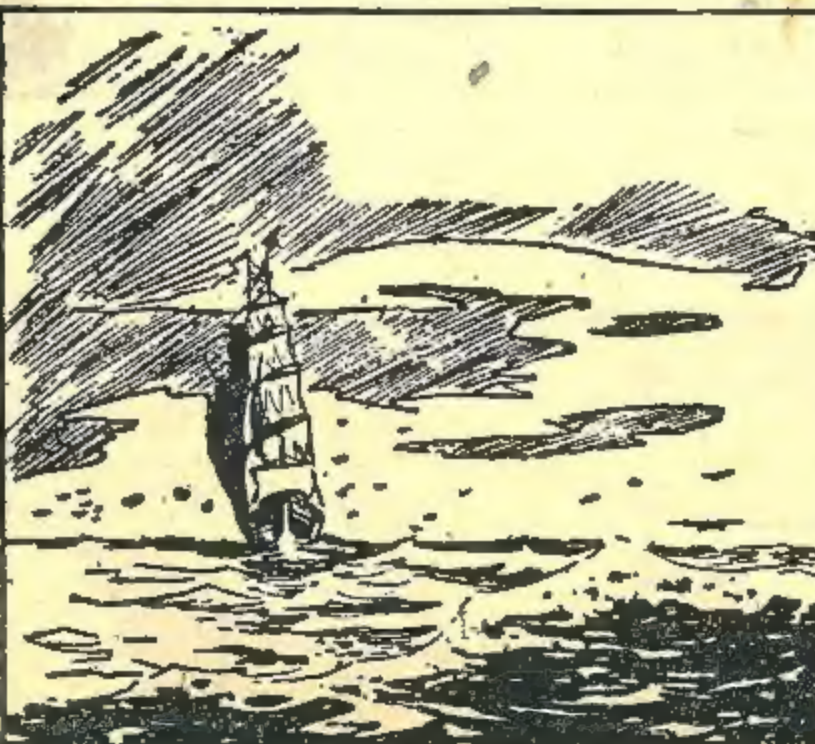


ATTIĞI GÜL-
LELERDEN BİRİ
LAKONKAGAYA İŞA-
BET ETTİ.

KORSAN GEMİ ŞAYANI HAYRET
BİR USTALIKLA KAYALARIN ARA-
SINDAN SÜZÜLÜP KAÇTI. MU-
HAREBEYİ KABUL
ETMEDİ.



VE UFUKTA KAYBOLDU
GİTTİ. LAKONKAGA,
YİNE SEN DOMİNK'E
DÖNDÜ



WOLF'UN
GEMİSİ
SATILDI
KORSAN-
LAR
KRALI
TAYFAYI
TORTU-
GAYA
GÖTÜR-
MEK Ü-
ZERE
YOLA
ÇIKTI.
ARKASINDA

ÇARE

(13. sayfadan devam)

— Vah yavrum vah,
— Vah zavallı hayvan.
— Can acısı bu. Bir şeye ben-
zemez.
— İnsanın yüreği paralanıyor.
Diyenler eksik değildi. Hiz-
metçi olanları kapıcıya da anlat-
mıştı. Adamcağız ailenin emektar-
ıydı. Yukarıya çıktı ve:
— Beyefendi, dedi. Neye ben-
denize haber vermediniz. Biz de
böyle işler çok olur. Hiç hayvana
eziyet yaptırılır mı? Siz verin onu
bana. Ben derdine derman olurum
gayri sesi çıkarsa âlem yüzüme
tükürsün.

Şimdiye kadar neye bunu akıl
etmemişlerdi. Öyle ya. Köylü a-
dam bunlar. Elbet çaresini bilirler.
Herkes yeni bir ümitle İbrahimi
bekliyordu. Derken dışarıda bir
çığlık koptu.

— Hain adam, kaatil adam.
Alçaklık bu. Allahtan da mı kork-
madın?

Jalenin sesine herkes fırladı.
Bir de baktılar ki civcivin kafası
gövdesinden ayrılmış, ne sesi çı-
kıyor, ne de kimildanıyor.

Kâzım Bey fena halde hırslan-
dı:

— Defol, dedi. Kendine başka
yer bul. Gözüm görmesin seni.

Fakat sabahleyin onu saklan-
dığı odasından çağıran Kâzım Bey:

— Hay Allah senden razı olsun
be İbrahim, dedi. Hepsı sergi gibi
uyuyor. Dünya varmış be.

İNCI

(3. sayfadan devam)

Kolay teslim olmadığımızı tah-
min edersiniz, ama nafile. Zavallı
inci burun deliğinden çıkmak mec-
buriyetinde kaldı. Biz de, tabii en-
selenmek mecburiyetinde kaldık.
Şimdi artık deminki o fiyakalı ha-
li hiç kalmamış olan Slash memu-
ra,

— «Nerden anladın?» diye sor-
du.

Gümrükçü sigarasının dumanını
havaya üfliyerek gülmüşü:

— «İçtiğin sigaradan anladım,
ahbap! Duman burnunun sadece sol
deliğinden çıkıyordu. Nezleli olma-
dığına göre....»

KESİK BAŞIN ESERİ

(4. sayfadan devam)

— Evet. Bu hiç te his bir şey
olmadı. Belki de Fransız polisi bu
evrakları Britanya hükûmetine ve
hattâ Lordlar Kamarasına bile
gönderecektir.

Lord Brodford meçhul adamın
busözlerini dinledikten sonra tren
altında kalan Joe'ye küfürler et-
meğe başlamıştı.

— Eşek parça imiş... Ben de
onu zeki bir adam sanmıştım.

— Ben Joe'nin büyük hüsnü ni-
yetinden eminim. O muhakkak ki
böyle bir kazaya maruz kalmamış
olsaydı bizzat bu vekâlları size
kendisi getirecekti.

(Arkası var)

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
Hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ALNIMIN



YAZISI

KLER BAŞINA GELEN ACI HADİSELERE GÖĞÜS GEREMEDİ. YATAKLA RA DÜŞTÜ. MARK'I ÇILDIRASIYA SEV-MİŞTİ. BABASININ İFŞATI KALBİNDE DERİN BİR YARA AÇ-MİŞTİ. BU YETMİYOR MUŞ GİBİ KOCASININ DA BABASININ KATİLİ OLMASI GENÇ KIZI KORKUNÇ BİR ÜMİTSİZ-LİĞE DÜŞÜRÜMÜŞTÜ.

AİLE DOKTORLARI HER SABAH ZİYARETİNE GELİYORDU.

GÜNAYDIN KLER! BUGÜN NASILSIN?

BİLMEM DOKTOR. ARTIK BİR ŞEY BİLMIYORUM



BANA BAK YAVRUM.. BEN SANA BABANDAN DAHA YAKINIM. SEN BENİM ELİME DOĞDUN.. VÜCUDUNDA HASTALIĞINA SEBEP OLACAK HİÇBİR ARAZ GÖRMÜYÖRÜM. BUNA RAĞMEN, GÜNDEN GÜNE SARARIP SOLDUĞU NU GÖRÜYÖRÜM.. BANA BİR PARÇA YARDIM EDEMEZ MİSİN, SENİ İYİ EDEYİM..

HASTALIĞININ KALP-TEN OLDUĞU GÜN GİBİ AŞIKAR.. BANA İNAN YAVRUM, SEN DAHA GENÇ SİN, HERŞEY GELİR GEÇER.. METİN OL.. KENDİNİ KAPIP KOYUVERME.. HERŞEY DÜZELİR.. SÖYLE.. SANA HERHANGİ BİR ŞEKİLDE YARDIM EDE-BİLİR MİYİM? DOKTORCUGUM.. HASTA OLMAK, HATTA ÖLMEK UMURUMDA DEĞİL

KIZIM NASIL DOKTOR

KARIM NEYE BU KA-DAR ZAYIF..

VALLAHİ.. BEN DE SİZ-DEN DAHA FAZLA BİR ŞEY BİLMİ-YÖRÜM.



HASTALIĞI KALBİN-DEN.. GÖZ GÖRE GÖRE ÖLECEK- SEBEBİNİ ANCAK SİZ BİLEBİLİRSİNİZ. YANI TEDAVİSİ SİZİN ELİNİZ-DE.. YOKSA KAYBEDER SİNİZ..

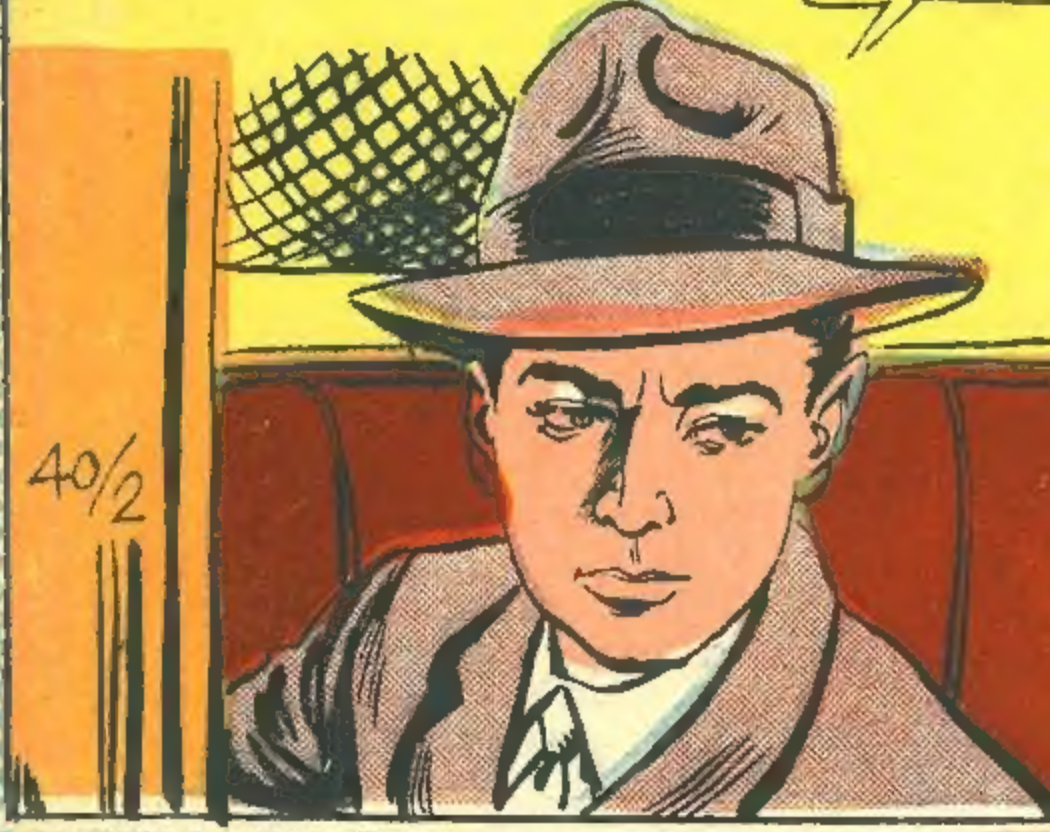
SEVGİLİ KLER.. BUNU, ONA SÖY-LEMEMELİYDİM



MARK PARİSİ TERKETTİ. POLİS HER AN PE-
ŞİNDEYDİ. HER AN YAKALANMA TEHLİKESİYLE
KARŞI KARŞIYDI. İKİNCİ DERECE YOLLARDAN
ŞEHİRDEN ŞEHİRE DOLAŞIP DURUYORDU.

ARTIK İZİMİ KAYBETTİM. ŞİMDİ
İSSİZ BİR YERE YERLEŞMELİ
VE KENDİMİ UNUTTURMAĞA
ÇALIŞMALIYIM.

40/2



TAM TRENDEN İNERKEN
YOLCULARDAN HÜVİYET
VARAKASI SORDUKLARINI
GÖRDÜ. GERİSİN GERİYE
KOMPARTİMANA DÖNDÜ.
KÂBİTLARİ SAHTEYDİ.



İSSİZ BİR KASABADA TRENDEN
İNDİ. DAHA KÜLÜSTÜR BİR ELBİSE
GİYDİ. BİR YERE BAĞIVAN OLA-
RAK GİRMEK İMKANINI BULDU.

BELLAYI DA BU
RAYA GETİRTİ
RİM.



BİR AY SONRA
BELLÂ MARKTAN
İLK MEKTUBU ALDI.

ABLA.. SANA BİR
MEKTUP... ÇOKTANDIR
BEKLEDİĞİNDİR İNŞALLAH..

İNŞALLAH ÖY-
LEDİR.. TEŞEK-
KÜR EDERİM.

BELLÂ
FIRLADI.
İKİ DAKİKA
GEÇMEDEN ÇAN-
TALARI HAZIRDI.

NİHAİYET ONA KA-
YUŞACAĞIM.
FAKAT NEREDE
OLDUĞUNU NEYE
YAZMIŞ?

ÇOK
GEÇME-
DEN DE
TREN İSTAS-
YONUNDAYDI.
İLK TRENE ATLADI.

ALLAHIM.. İNŞALLAH'YI
BULURUM. AH ŞU TRENLER
DE HIÇ YÜ-
RÜMEZ Kİ

Sevgili Bella
Uzun süktün sonra
sana yazabildim. Polisler senin
benden kurtulup bir yere yer-
leşmem için geldu. Bugün
bile nerede olduğunu
yazmıyacağım. Eğer sen Grenoble
istasyonuna gel. Orada
yeni bir işkânmet
için yol göstereceğim
Sevgiler
Mark

174/2



ARKASI VAR